

Z homilie o sv. Ludmile z XI. stol.

Stalo se, že po smrti svého muže následovnice Kristova, blahoslavená Ludmila, setrvala až do konce života v čistotě, své tělo krotila bděním, posty i rozličnou kajícíností a uváděla je v poddanost ducha. Žila svatě a neposkvrněně, bezúhonně a neochvějně doufala v evangelium.

Ona v zemi České vzešla jako hvězda jitřní, jež jsou jakoby zvěstovatelkou slunce spravedlnosti, což je Kristus, světlem víry temnoty bludu zaplašovala.

Horlivě tedy máme pěstovat a ctít tuto vinnou ratolest, aby se nám pro její zásluhy naplnil pohár spásy. Neboť čím pevněji ji stlačil lis mučednictví, tím plodněji se přimkla k pravé révě, Kristu.

Drahomíra k sobě povolala dva nejničernější členy své družiny, Tunnu a Gomona a uložila jim, aby zavraždili její tchýni. Aby Václav, jenž byl svěřen její ochraně, snáze byl jejím zabitím odvrácen od učení Kristova a křesťanské náboženství, aby bylo potom za jejího panování ze země úplně vyhlazeno.

Avšak svatá Ludmila předvídajíc svou smrt, hledala útočiště na Tetíně. Vykonavatelé nejhroznějšího rozkazu vyrazili dveře domu, kde služebnice Kristova odpočívala, nezhrozili se svou paní srazit ke svým nohám. Než ona připomáhajíc jim hlasem holubičím dobrodiní, jichž jim hojně poskytla, snažila se je odvrátit od započatého zločinu, pociťujíc bolest spíše nad nepravostí jejich, než sama nad sebou. Ale oni jako vztekli psi neznajíce smilování, pokračovali v započatém díle a provazem jí stáhli hrdlo. Tu ona pravila: „Snažně vás prosím, abyste mi mečem hlavu sťali tak, abych se v krvi válela a abyste mi dovolili odejít do nebe po způsobu svatých mučedníků pro Krista krev prolévajících.“ Než oni, zacpavše si jako zmije uši své při jejích prosbách a zadrhnuvše provaz, až se jí do hrdla zařízl, vypudili její duši z těla.

Tak provazem z kalu tohoto světa je vytažena, tak provazem získá pro svou šíji zlatý řetěz slávy.

Ó, země Česká, za šťastnou se pokládej, že oslavuješ štěstí té, která z tvého středu do nebe byla přijata!

JEDNOTA PŘEMÁHÁ ROZDĚLENÍ (JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 30.8.1995)

(Čtení: 2 Kor 13,11-13)

(V bazilice 2.000 Poláků, 1.000 poutníků z Bosny, v aule Pavla VI. 7.000 z ostatních zemí.)

1. Tváří v tvář rozdělení mezi křesťany bychom mohli upadnout do pokušení domnívat se, že jednota Kristovy církve neexistuje nebo že zůstává krásným ideálem, o který je třeba usilovat, ale který se uskuteční teprve v eschatologii. Víra však nám říká, že jednota církve není jen budoucí naděje: ona už existuje. Ježíš Kristus o ni neprosil nadarmo. Nicméně jednota mezi křesťany ještě nedosáhla svého naplnění, ba jak je známo, byla podrobována během staletí různým těžkostem a zkouškám. Obdobně říkáme, že církev je svatá, ale její svatost vyžaduje stálý proces obrácení a obnovy jak u jednotlivých věřících, tak ve společenstvích. To se týká také pokorné prosby o odpuštění za spáchané viny. A dále: církev je katolická, ale její univerzální rozměr se musí stále více projevovat prostřednictvím misijní činnosti, zakoreněním víry do kultur a v ekumenickém úsilím vedeném Duchem svatým až k úplnému uskutečnění božského povolání k víře v Krista.

2. Ekumenický problém ovšem neznámá vyvolat z ničeho nic jednotu, která neexistuje, nýbrž plně a věrně žít pod vlivem Ducha svatého onu jednotu, v jaké ji Kristus zřídil. Tak se vysvětluje pravý smysl modlitby za jednotu a úsilí vyvíjené k tomu, aby se zajistila dohoda mezi křesťany (srv. Ut unum sint, č. 21). Nejde prostě o to dát dohromady dobrou vůli jednotlivců a vytvářet dohody: spíše je nutno plně přijmout jednotu, jakou chtěl Kristus a jakou stále dává Duch. K ní nelze dospět prostě jen dohodami vytvořenými zdola; spíše je třeba, aby se každý upřímně otevřel podnětu, který přichází shůry tím, že se ochotně bude dávat věstí Duchem, který chce sjednotit všechny lidi „v jediném stádce“ a pod vedením „jediného Pastýře“ (sr. Jan 10,16), Krista Pána.

3. Jednotu církve je tedy nutno považovat za dar, který přichází shůry. Vykoupený lid, církev, má zvláštní strukturu, která se odlišuje od té, již se řídí lidské společnosti. Ty si totiž, když dosáhly nezbytné zralosti, vytvářejí samy vlastními procesy autoritu, jež jim vládne a která se snaží zajistit, aby všichni přispívali ke společnému dobru.

Církev naopak přijímá své zřízení a svou strukturu od Toho, který ji

založil, od Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna. Zbudoval ji vlastní autoritou tím, že vyvolil dvanáct mužů a ustanovil je za apoštoly, to je poslané, aby jeho jménem pokračovali v jeho díle; z těchto Dvanácti vyvolil jednoho, apoštola Petra, jemuž řekl: „Šimone... prosil jsem za tebe; a ty až se obrátíš, posiluj své bratry“ (Lk 22,31-32).

Petr je tedy jedním z Dvanácti, a má úkoly jako jiní apoštolové; nicméně jemu chtěl Kristus svěřit další úkol: totiž utvrzovat bratry ve víře a v úsilí o vzájemnou lásku. Služba Petrova nástupce je dar Krista, který dal své snoubence církvi, aby v každé době byla uchovávána a podporována jednota celého Božího lidu. Proto je římský biskup **servus servorum Dei** (služebník služebníků Božích), kterého Bůh ustanovil jako „**stálý a viditelný princip a základ jednoty**“ (LG 23, sr. Ut unum sint, 88-96).

4. Jednota křesťanů se plně neprojevuje do té doby, dokud křesťané nepřijmou za svou tuto Kristovu vůli a mezi jinými dary milosti nepřijmou i autoritu, kterou dal Petrovi mezi apoštoly, a autoritu, kterou dnes mají biskupové, jejich nástupci ve společenství se službou římského biskupa, Petrova nástupce. Všichni věříci v Krista, za které se tak usilovně modlí, jsou povoláni viditelným způsobem uskutečnit mocí Ducha svatého tutéž jednotu kolem tohoto božsky ustanoveného „**večeřadla apoštolskosti**“.

Nebylo by to ve shodě s Písmem a tradicí vytvářet hypotézy o formě autority v církvi podle vzorů politických zřízení, která se vytvářela v průběhu lidských dějin. Naopak, podle smýšlení a vzoru Zakladatele se požaduje po tom, který byl povolán **být členem apoštolského sboru, aby sloužil právě tak, jako Kristus, který začal poslední večeři tím, že umyl nohy apoštolům**. „*Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Mk 10,45). Sloužit božimu lidu, aby všichni byli jedno srdce a jedna duše!

5. Toto je základ církevní struktury. Dějiny však nám připomínají, že tato služba zanechala v paměti křesťanů jiných církví a církevních společenství bolestné vzpomínky, které je třeba očistit. Lidská slabost Petra (sr. Mt 16,23), Pavla (sr. 2 Kor 12,9-10) i apoštolů vyzdvihuje hodnotu Božího milosrdenství a moc jeho milosti. Evangelijní tradice nás totiž

učí, že právě tato moc milosti je s to proměnit ty, které Pán povolal k následování a učinil je jedno v něm. Služba Petrova a jeho nástupců v rámci sboru apoštolů a jejich nástupců je „**služba milosrdenství, která se zrodila z Kristova milosrdenství**“ (Encyklika Ut unum sint, 92).

Dobrý pastýř chtěl, aby celé jeho stádce, které získal svou obětí, slyšelo jeho hlas pravdy. Proto svěřil Jednácti s Petrem jako hlavou a jejich nástupcům poslání, aby bděli jako hlídka (stráž), aby se v každé jim svěřené místní církvi uskutečňovala **jedna, svatá, katolická a apoštolská církev**. Ve společenství pastýřů s římským biskupem se tedy uskutečňuje svědecký pravdě, které je také službou jednotě, v níž úloha Petrova nástupce má zcela zvláštní místo.

6. Jak neprosit na úsvitu nového tisíciletí o milost oné jednoty pro všechny křesťany, kterou jim zasloužil Pán Ježíš za tak vysokou cenu? **Jednota víry** v přijetí zjevené Pravdy; **jednota naděje** na cestě k naplnění Božího království; **jednota lásky** v jejich různorodých formách a uplatněních ve všech oblastech lidského života. V této jednotě mohou najít svá řešení všechny konflikty a všichni rozdělení křesťané své smíření, aby dospěli k cíli plného a viditelného společenství.

„*A kdybychom se tázali, zda to všechno je možné, odpověď na to je vždy: ano. Je to táž odpověď, jakou slyšela Marie z Nazareta, protože u Boha není nic nemožné!*“ (Ut unum sint, 102). Na konci tohoto cyklu katechezí mi přichází na mysl výzva apoštola Pavla: „*Nakonec, bratři, usilujte o dokonalost, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce pokoje a lásky bude s vámi... Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha ať je s vámi se všemi*“ (1 Kor 13,11-13). Amen!

Josef Kolářek SJ
Vatikánský rozhlas

OPRAVA !

V minulém čísle došlo k nepřijemnému omylu sazeče i korektora - titul měl znít **Ekumenismus a oddělení církve na Západě**.

Promiňte a opravte si prosím tuto chybu.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli
24. neděle během roku C

HLEDÁNÍ RADOSTI

Zamyšlení nad úryvkem
Lk 15, 1-10

Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ovci

Možná, že se ti právě nechce, a zdá se ti to jako ztráta času najít těch deset veršů a otevřít se jejich působení. Ale co kdybys to přece jen zkusil? Možná že právě dnes dostaneš odpověď, kterou tak dlouho neúspěšně hledáš.

V Ježíšově blízkosti dnes potkáš dva druhy lidí. Jedni jej vyhledávají, protože živě pociťují, jak jej potřebují. Ti druzí naopak přicházejí se svou kritikou, protože jim Ježíš vadí. Podívej se do tváře jednomu i druhému. Vidíš ten nápadný rozdíl? Ti první odcházejí obdarovaní a očištěni s radostí v očích i v srdci. Ti druzí jsou však zjevně znechucení, dráždí je to a roztrpčuje. Způsoby toho proroka nabourávají jejich sebevědomí. Cítí se pojednou ohroženi ve svém postavení. Neuznávají dobro, které jim samým nepřináší chválu. Radost a šlechtnost, která by i je mohla těšit a povzbuzovat, hořkne jim v srdci, protože ji vnímají jen v křivém zrcadle své sobecké povýšenosti. A tak jim nezbývá, než se pohoršovat. A při tom se domnívají, že tím slouží Bohu! Není to neštěstí uváznout v takovém bludném kruhu? Čím více myslíme jen na sebe, tím nedostupnější se pro nás stává skutečná radost. Zmítáš-li se často v neklidu a rozladěnosti, dráždí-li tě to dobré, co vidíš u jiných, není to snad tím, že máš blízko k takovým nešťastníkům?

Skutečná radost je odlesk Božího života. Bůh je šťasten tím, že se rozdává. Ani tehdy, když obdarovaní

pohrdli jeho darem a otočili se k němu zády, nezmění se jeho božská vášeň, naopak, našel si nový způsob, jak ještě lépe uplatnit bytostnou potřebu rozdávat sám sebe. Právě proto tu Ježíš sedí s prostitutkami, veksláky a vyděrači, aby v nich svým darem odpuštění obnovil skutečnou a opravdovou radost.

Odděl se od těch, kteří se pokládají za spravedlivé, a přisedni k hříšníkům. Ježíš dal zřetelně přednost právě jejich společnosti. Uslyšíš vysvětlení, které je přesvědčivé, a přece je jen stínem té pravé skutečnosti:

„Co děláte, když se vám ztratí to, co máte rádi? Jdete a hledáte. Nedáte si pokoj, dokud tu ztracenou věc nenajdete. A když ji naleznete, není pak vaše radost větší, než byla před tím? Jdete to oznámit svým sousedům a známým, aby se radovali spolu s vámi! Myslíte, že můj Otec jedná jinak?“

Nevstávej, neodcházej, zůstaň, kde jsi. Víš co to znamená, jestliže zasedáš u stolu kajícíků? To není náhoda, to není pro nic za nic. Bůh ti právě znovu vyznal lásku. Pro toho Hospodáře, který tě tak dlouho hledá, má jedna každá ovce stejnou cenu, jako celé stádo. Od věčnosti ti chystal nejtoučnější pastvu, a ty ses mu ztratila, toulala po pustině, kdes mohla jenom s bídou okusovat hloží. Umíš si uvědomit, co pro něho znamená, když si dal tolik práce, aby tě znovu našel? Vždyť na tu chvíli čeká s Ním celé nebe. Celé sbory nebeských duchů a všichni ti, kteří již patří na jeho tvář, jsou osobně zainteresováni na tom, aby tě mohl zase šťasten vzít na svá ramena a odnést domů. Všechno to, co Otec od věčnosti koná, má jediný smysl: abys byla šťastna u něho jeho slávou a s tebou aby bylo šťastno celé nebe. Co mohl ještě udělat, aby ti usnadnit tvůj návrat?

Nestyď se za slzy. Podívej se kolem sebe na ty, kterým bylo odpuštěno. Zdaleka nejsi sama, kdo pláče. Ty slzy jsou krásnou a radostnou výzvou k tvých oprávněným díkům. Tak prožíváš ve svém srdci ovoce radosti z Božího rozdávání. Necítíš touhu podílet se také na radosti z nalezených ovcí? Nebyla by to lepší perspektiva, než pachtění za vratkým uspokojením sobeckých sebeklamů? Nebyla by to nejpřiměřenější cesta, jak napravit své bloudění? *Právě proto jsi sám došel milosrdenství, aby tím Ježíš Kristus na tobě ukázal celou svou shovívavost. Máš tedy být příkladem pro ty, kdo v něj v budoucnosti uvěří, aby tak dosáhli věčného života* (viz. 1 Tim 1, 16-17). Chápeš tedy, k čemu tě Pán volá?

Nauč se hledat radost Božím způsobem. Není lepší způsob. Až okusíš, jak chutná rozdávat sám sebe, změní to od základů žebříček tvých hodnot. Ta radost bude každým douškem zvěšovat tvou žízeň. Její kouzlo a účinnost je totiž v tom, že ji necítíš jen sám, ale dostává se ti radosti právě proto, žes ji dal poznat a zakusit těm druhým. Někdy je to tak, že pro ty druhé je to vůbec první skutečná radost, a tedy první zpráva o nebeském Otci.

Ten Ježíš, s nímž dnes sedíš u jednoho stolu uprostřed těch, kteří litují svých hříchů, právě pro tuto radost podstoupí muka kříže. Dokonce krátce před tím, než odevzdá svou duši, si ulehčí svá muka právě jen tím, že slíbí radost kajícímu vrahu, který s ním snáší stejné utrpení. Poděkuj mu, že tě dnes přizval do své blízkosti a dal ti nahlédnout, jakou máš pro něho ve skutečnosti cenu. Myslíš, že se ti ještě vyplatí hledat si radost někde jinde?

Pane, smyj ze mne úplně mou vinu, stvoř mi čisté srdce a obnov ve mně ducha vytrvalosti! (Ž 50).

Bratr Amadeus

15. ZÁŘÍ - PANNY MARIE BOLESTNÉ

Když Kristus trpěl na kříži, aby nás očistil, omyl a vykoupil, byla tam Panna Maria. Přijímala celým srdcem Boží vůli a přijímala to, že bylo za nás podáno na kříži výkupné, pocházející z jejího lůna.

Zaplatila toto výkupné jako žena odvážná a milující láskou, plnou úcty k Bohu. Čteme také v Přísloví 31,30: „Oklame půvab a uvadne krása, chválit lze ženu, jež Boha se bojí.“ Blahoslavená Panna nepocítila bolesti, jež předcházejí porod, poněvadž nepočala následkem hříchu jako Eva, proti které bylo proneseno zlořečení;

její bolest přišla potom: Rodila na kříži. Ostatní ženy znají bolest těla, ona zakoušela bolest srdce. Ostatní trpí fyzickým rozehvěním; ona soucítěním a láskou.

Blahoslavená Panna Maria zaplatila naše výkupné jako žena statečná a milující láskou spoluslitování vůči světu a zvláště vůči křesťanskému lidu. Zdalí pak dovede žena zapomenout na děcko své zrozené? Kdyby snad ona mohla zapomenout... (Iz 49,15)? Toto vám dává pochopit, že celý křesťanský lid vzešel z lůna slavné Panny.

Jak milující matku máme! Ztvárňujme se podle naší Matky a následujme ji v její lásce. Měla soucit s dušemi do té míry, že za nic pokládala všechnu bolest fyzickou... „Byli jsme vykoupeni za vysokou cenu“ (1 Kor 5,20).

Modlitba: Bože, tys dal Ježíšově Matce sílu, aby stála pod křížem svého Syna a měla podíl na jeho utrpení. Dej i své církvi, aby měla s Pannou Marií podíl na Kristově utrpení a účast na jeho vzkříšení.

Sv. Bonaventura

SMYSL ŽIVOTA

Proč někdy nechci zemřít? Protože si myslím, že bych měl ještě udělat to či ono, zlepšit se v tom či onom. A přece – i když vím, že si budu přát ve chvíli smrti, abych to byl vykonal, nedělám to. Oddaluji smrt. Spoléhám se, že ještě nepřijde a že budu moci ještě vyplnit účel svého bytí, než zemru. Má-li můj život nějaký účel a já ho ještě neznám, proč nepátrám dnem i nocí, abych jej poznal? Anebo vím-li, jaký má účel, a přece se nesnažím vši silou jej vyplnit, nepodobám se bláznů, který staví svůj dům na písku? Ví, k čemu je dům, ale nestaví ho tak, aby obstál, přijde-li vítr a bouře.

Byli filosofové, kteří tvrdili, že život není k ničemu. The life is not worth of living. Jak je možno, že se tito filosofové neotrávili jedem na krysy ještě téhož dne, kdy přišli k takovému poznání? Byli básníci, kteří milovali mdlou vůni tuberos a ve verších kyse-lých i hořkých dokazovali, že jsou zcela unuděni životem. Je možno myslit si něco pošetilejšího, než když člověk zdravý si myslí na nemoc?

Dvojitá chyba: někteří vědí, v čem je účel života, a přece ho neplní. To jsme my, špatní křesťané.

Jiní předstírají, že život nemá smyslu, a přece žijí, jako by měl smysl. To jsou špatní filosofové a básníci.

Rozdíl je jenom v tom, že špatný křesťan klame jen sám sebe, špatný filosof a špatný básník klame i jiné.

Špatnému křesťanu se nechce žít.

Špatnému básníku a špatnému filosofovi se nechce umřít.

Kdyby špatní křesťané uměli žít a špatní filosofové umřít, nebylo by na světě hříchu ani bludu, tak bychom jednou zapěli *naposled* Veni, Sancte Spiritus!

*Dominik Pecka,
Na hlubině 1930*

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 17. září 24. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Ex 32,7-11.13-14 Ž: 51(50),3-4.12-13.17+19 odp.: Lk 15,18 2. čt.: 1Tim 1,12-17 Ev.: Lk 15,1-32
Pondělí 18. září ferie	- 1. čt.: 1Tim 2,1-8 Ž: 27,2.7.8-9 odp.: 6 Ev.: Lk 7,1-10
Úterý 19. září nez. pam. sv. Januária	- 1. čt.: 1Tim 3,1-13 Ž: 100,1-2ab.2cd-3ab.5.6 odp.: 2c Ev.: Lk 7,11-17
Středa 20. září pam. sv. Ondř. K. Taegona a sv. Pavla Ch. Hasanga	- 1. čt.: 1Tim 3,14-16 Ž: 110,1-2.3.4.5-6 odp.: 2a Ev.: Lk 7,31-35
Čtvrtek 21. září svátek sv. Matouše	- 1. čt.: Ef 4,1-7.11-13 Ž: 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b Ev.: Mt 9,9-13
Pátek 22. září ferie	- 1. čt.: 1Tim 6,2c-12 Ž: 48,6-7.8-10.17-18.19-20 odp.: Mt 5,3 Ev.: Lk 8,1-3
Sobota 23. září sobotní památka Panny Marie	- 1. čt.: 1 Tim 6,13-16 Ž: 99,2.3.4.5 odp.: 2c Ev.: Lk 8,4-15

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne 17. 9. 18. 9. 19. 9. 20. 9. 21. 9. 22. 9. 23. 9.

Antifona	1136	1150	1166	1692	1673	1213	1666
Žalm	784	783	783	786	786	784	783

Ranní chvály

Hymnus	1136	1151	1166	1693	1673	1213	1667
Antifony	1137	1151	1167	1183	1674	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1693	1674	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	716	1155	1170	1694	1522	1218	1669
Prosby	1140	1155	1171	1694	1675	1218	1655
Záv. modlitba	716	1156	1521	1522	1522	1218	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	792	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1676	1221	1236
Záv. modlitba	716	1159	1175	1191	1522	1222	1236

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	1698	1685	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1678	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1701	1680	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	715	716	1164	1180	1701	1523	1227	716
Prosby	1135	1149	1165	1180	1702	1681	1227	811
Záv. modlitba	716	716	1165	1521	1522	1522	1227	717

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

PÍŠE SESTRA EMANUELA...

Proto je nutná naše modlitba.

- V předvečer Nanebevzetí bylo na hoře nesmírné množství lidí s Ivanem a jeho skupinou. P. Maria se zjevila šťastná, radostná, doprovázena třemi anděly. Když požehnala každou přítomnou osobu, vyslovila tuto naléhavou prosbu:

„Drahé děti, buďte neúnavní v modlitbě. Modlete se, modlete se, modlete se!“

A jak to pravidelně bývá, někteří poutníci P. Marii viděli; m.j. jeden mladík, který uměl sotva „Otčenáš“ a „Zdravas“. Svěřil se mi: „Nevycházím z údivu, že se to stalo mně... Naučím se všechny modlitby a řeknu celé své rodině i přátelům, aby se modlili. Jsou všichni v nevědomosti o tom, že Bůh opravdu existuje, zrovna tak jako já předtím!“

- Otec Slavko odcestoval 16.8. s Ivanem do Anglie, kde se zúčastní velkého každoročního setkání v Aylesford. Ivan, zatím co očekává narození svého dítěte, bude pokračovat ve svém apoštolátu v USA. Potom s Laureen i dítětem odcestuje do jiných kontinentů, a do Medžugorje se vrátí až někdy na jaře.

Otec Jozo končí svou cestu po Kanadě, zatím co Mirjana odletěla na 18 dní do USA, kde má mít 12 přednášek. - Podporujme věrnou modlitbou tato krásná svědectví, vždyť skrze ně může být za-

chráněno mnoho lidí, kteří jsou v temnotách!

- V tomto období, kdy zákonodárství má tendenci ničit křesťanský pohled na rodinu i rodinu samotnou, zvedá se hlas Gospy ve své křišťálové čistotě a ve své pravdě. Mirjany (která žije do hloubky své povolání k mateřství) se ptali: „Co bys řekla vdané ženě, která nechce mít děti?“

„Pro mne není nic krásnějšího na světě, než mít děti!“, odpovídá.

„Ale mnoho párů má obavy z jejich budoucnosti...“

„Panna Maria říká, že „Čím víc dětí, tím to bude lepší. Bylo by spíš třeba mít strach z toho, nemít děti!“ - A Mirjana upřesňuje: „Ona ví, proč to říká... a i já to vím, ale víc nemohu říct.“

(Mirjana už má svých 10 tajemství a zná mnoho věcí ohledně budoucnosti světa - a ona sama si přeje mít hodně dětí!)

A dodává: „Nejste to vy, kdo rozhoduje o štěstí vašich dětí. Svěřte budoucnost vašich dětí Bohu a Panně Marii. Nemějte strach. Gospa řekla (ohledně tajemství): „Nebojte se, vždyť ti, kdo berou Boha jako svého Otce a mne jako svou Matku, nemusí mít strach“...“

Díky, drahá Gospo! S tebou můžeme dýchat!

Sr. Emmanuela

Medžugorje, 1.9.95

Pochválen buď Ježíš!

Ve středu 30. srpna byla Vicka opět na audienci u sv. Otce. Doprovázela 21 autobusů ze své vlasti, plných válečných sirotků s jejich matkami, pokud ji ještě mají (celkem přes 1.000 osob).

Hned po návratu do Medžugorje nám bude vyprávět...

Osoby (biskupové, kněží i laici), kterým Sv. Otec projevil své přání přijít do Medžugorje, se už nedají sčítat. Podle „římských antén“ by přiletěl do Splitu letadlem, pak vrtulníkem do Medžugorje. Je možné, že se dozvíme datum na poslední chvíli... Je také možné, že je nutno nejprve odstranit jisté překážky uvnitř církve.

„S MARIÍ - OTEVŘENÍ BOHU I LIDEM“

Pod tímto heslem proběhlo v sobotu 2.9.95 ve Fuldě Třetí setkání „Medžugorje - Deutschland“, tentokrát přímo ve fuldském domě, kde se tísnilo asi 3.000 účastníků z celého Německa i blízkého zahraničí. Program byl oproti předloňskému jednodušší a kratší: Dopoledne, připravená společným růžencem, pontifikální mše sv. s promluvou (fuldský arcibiskup Dr. Johannes Dyba); odpoledne, 14-16 h: promluva, růženec, adorace, modlitba za uzdravení a svátostné požehnání (P. Slavko).

Ve svém poměrně krátkém, ale bohatém kázání, pan arcibiskup nejdřív ozřejmil a napojil oba liturgické texty (úryvek ze Zj 12 ; Jan 19,25-27), což zakončil slovy: „Náš život leží mezi Křížem a Cílem, který je ve Slávě“. - Avšak po kříži dnes už není poptávka... Mnozí označují všechno za „neúnosné“: Kříž, Církev, celibát, děti, každou postiženost a každé utrpení či oběť... Jak píše už sv. Pavel Korintánům: „Kříž je jedním pohoršením, druhým bláznovstvím...“ Avšak uvažme, co vše Pán „naložil“ prvním křesťanům... a ti všichni jeho požadavky přijali... Mějme odvahu říci Mu: „Pane, můžeš mi naložit všechno, co chceš, ve prospěch všech slabých,

nemocných, znejistěných, bloudících...“ Kde jde o Boha a o Církev, chceme si nechat naložit vše, co On chce... Kde nabrat sílu? - Ta přichází z motivace, ze „zacílení“ - to vidíme i v čistě lidské oblasti. A naším cílem je Vzkříšení!... V každém zastavení naší životní Křížové cesty jsme tomuto Cíli o kus blíž...

Ve 14 h se ujal slova P. Barbarič. Nejdřív referoval o Londýně, kde byl před pár dny: Celodenní setkání, 7-8.000 lidí. Místní Karmelitáni byli překvapeni duchem modlitby a zájmem o svátost smíření... Tohoto každoročního setkání se účastní čím dál víc anglikánů... Když při mši sv. dojde ke sv. přijímání, tito lidé jsou zváni,

aby se i oni přiblížili ke knězi, který každému požehná... Jeden anglikánský farář P. Slavkovi říkal: „Medžugorje, to zavinilo, že jsem našel zájem o Matku mého Vykupitele... Kde je Maria, tam je živá i Eucharistie, zpověď... Ted' nechci dělat nic bez Ní: nemůže-li to jít dveřmi, půjde to okénkem, které je nad vchodem do mého kostela... ale bez Ní nechci nic dělat...“

- Následovalo pár vět o situaci v zemi, a o medžugorském poselství míru, všeobecně.

- K oběma nedávným poselstvím:

25.7. P. Maria řekla, že „čeká s netrpělivostí“ na čas míru, který má přijít...“ Ale její netrpěli-

➤ vost, to je něco zcela jiného než ta naše, tak rychle zlostná a násilná... je to trpělivost Matky, která ví, že pro její děti přicházejí lepší časy, i když oni to ještě nemohou vnímat...

O míru mluvili už ve Starém Zákoně jak praví, tak nepraví proroci. Rozdíl: ti praví říkali: „...proto se musíte obrátit...“; ti nepraví jen slibovali: „přijde, přijde...“ - Maria se projevila jako pravá prorokyně míru, když připomíná „podmínky“ a vede nás k nim: modlitba, půst, obrácení...

25.8. vyjmenovala 4 základní mateřské postoje: jsem s vámi, miluji vás, žehnám vám, přeji si... a tu největší něžnost: objetí...

25.7. mluví o obrácení zcela zvláštním způsobem: „Duch sv. vás v modlitbě osvítl, abyste pochopili, že se MUSÍTE obrátit“ (Víme, že sloveso „muset“ nepoužívá téměř nikdy!). - Domácí úkol: modlit se za to, abychom pochopili, že se **musíme obrátit, každý osobně**...

- Kde v nás trčí to, v čem namítáme i Bohu, nejen rodičům či představeným: „Vždyť to tak všichni dělají... proč ne já?“ Nebo: „Vždyť to nikdo nedělá... k čemu já?“ - Tak či onak, výsledek je tentýž... Odkryvejme v sobě ty naše milé výmluvy, i ta místa, kde klademe Bohu odpor... My všichni víme až moc dobře, kde se musí obrátit ti druzí: děti - rodiče, muž - žena, farář - farníci... ale my sami?

Mít odvahu, ne fanatismus! Zůstat na cestě s Ježíšem.

- Jeden mladík mi vyprávěl: Po svém obrácení si našel pár přátel, s nimiž vytvořil malou modlitební skupinu. Každou sobotu tři hodiny... Rodina a známí si nejdříve říkali: „však ho to přejde“... Ale když ho to nepřecházelo, začal slyšet ze všech stran: „Jsi normální?“ - Tohle musel slyšet od věřících lidí... A divil se tomu: „Předtím, když jsem hodně kouřil, pil, doma měl čas sotva se najíst a pádíl za dalšími zábavami, nikdo to neshledával „nenormální...“ Ano, my věřící musíme znovu vytvořit prostor pro to, co je skutečně normální... „S odvahou a pokorou se začít postit a modlit“, nám připomíná papež (Encyklika Evangelium života), i když půst může způsobit trochu bolení hlavy... Ne spory, ne fanatismus, ale odvahu!

- Mnohdy mi leckdo říká: „Přečetl jsem si znova všechna poselství, ale vždyť říká stále totéž...

Nemá nic jiného, co říct?...“ - Ptám se: „Začal jsi se modlit?“ - no.. jo..“ - Děkuji ti za tvou odpověď! Kdybys byl začal, nemusela by to opakovat!“

- K ranní a večerní modlitbě (25.8.):

Ráno: Nevíš jak, nemáš po ruce modlitby? Sáhni po růženci: Radostná tajemství obsahují všechny elementy dobré ranní modlitby...

Večer, díkyvdání: Děkovat za vše dobré, co jsme mohli udělat... děkovat i za vše těžké... Vždyť všechno dal Bůh... - Díkyvdání je projev víry. Díkyvdání znamená, že vidíme život v Božím světle, že vidíme i to, co je pozitivní... Vidíme-li v druhých vše zlé a nic dobrého, to není duch Mariin...

Závěrem: „Prosím všechny modlitební skupiny a mariánská hnutí: Chraňte Marii! ... A teď se budeme modlit alespoň tolik, kolik jsem mluvil.“

(A skutečně: promluva trvala hodinu, a další hodinu jsme se modlili: Růženic, adorace, modlitba za uzdravení, požehnání.)

Malý kostelík sv. Michala (z r. 822) vedle dómu ve mně už před lety vzbudil silný dojem... Zašla jsem tam alespoň před odjezdem, abych v tom tichém a tolik „promodleném“ prostoru zůstala chvíli úplně blízko svatostánku a poděkovala za radost tohoto dne: Je to nádherná i povzbuzení, když tolik Mariiných dětí se sjede ke společné modlitbě!

* Tato „skoupá“ věta mě nejdříve trochu zarazila... Ale ano: všechna naše „nedorozumění, nedorozumění a odmítání jedněch druhými“ (25.1.90) jsou velmi špatným svědectvím Mariiny přítomnosti, a přímo ohrožují dopad jejího i Božího působení v nás samotných i skrze nás, v Církvi a v celém světě...

„Chraňte Ji tedy, chraňte Její dílo! Chraňte je především před tím „ošklivým býlím“ (Sir 3,28: 1.čtení 22.neděle C), které nepřítel zasel i do nás a mezi nás... Odmítejte prostředky, které nám nakukává nepřítel, a ozbrojme se těmi, které nám doporučuje Ona: „Vaším jediným prostředkem ať je láska“... „Modlete se, abyste mohli být otevřeni všemu, co Bůh činí skrze vás, a abyste mohli děkovat Bohu a radovat se ze všeho, co činí skrze každého jedince“ (25.1.89)... Jen tak nám všem bude moci začít být líp!

-M-

K POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU z 25.8.95

(Světlo čís.37, str. 6):

„Při četbě poselství P. Marie jsem se nemohl ubránit myšlence na přísliby, které nám Bůh učinil skrze svého služebníka Izaiáše. Ano, přišel ten čas, kdy veliký a hrozný Bůh se úplně vydává a dává svým dětem, ukazuje jim svou mateřskou tvář, o tolik mateřštější než tvář všech matek na zemi: „Může Matka zapomenout na své dítě? Ale i kdyby některá na své děti zapomněla, Já na vás nezapomenu.“ (Iz 49,15). Také se nemohu ubránit myšlence na další příslib, který komentuje svatá Terezička:

„Jakoby všechny tyto přísliby nestačily, tentýž prorok, jehož inspirovaný pohled se už nořil ve věčných hlubinách, volá jménem Páně:“ Budete sát nošení v náručí, hýčkání na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. (Iz 66, 12-13). Po takových slovech nezbyvá než mlčet, plakat vděčností a láskou...”

Někdy si trochu uvědomujeme, jakou láskou nás Maria miluje a jsme na okraji slz, ale to nestačí: musíme vylézt na její kolena, pohladit Ji a nechat se hladit. A tohle, to je modlitba. Modlitbou srdcem ráno a večer, uprostřed dne, s Ní navazujeme kontakt, dotýkáme se Jí a necháváme se Jí dotýkat. Tu pozvolna cítíme kolem sebe Její náručí, a toto obejmutí se stává naší jedinou bezpečností. Maria nás nemůže vzít do svého náručí bez naší spolupráce, jinak by bylo vězením, vždyť naše svoboda se praktikuje v lásce; je tedy třeba modlitbou vklouznout do Jejího náručí, abydlit se pod Její pláštěm.

Bratr Efraim
z komunity Blahoslavenství

MODLITEBNÍ SHROMÁŽDĚNÍ s P. Pavlem Dokládalem v OSTRAVĚ

se překládá z důvodu návštěvy
otce prof. Dr. Ivana Pojavníka
z 18. září na 30. října 1995.

Začátek v 17.00 hod. v chrámu
Božského Spasitele.

(dokončení z min. čísla)

Pomalé procitání

Až na věčnosti poznáme, komu vděčíme za to, že nás bez našich zásluh navštívila Boží milost, aby nás vyvedla z bludného sebeklamu.

To, co mne potkalo, není to náhlý radikální zvrat. Ta milost přišla tiše a nenápadně, pomalu mi otevírá oči, snad abych náhlým prohlédnutím neztratil odvalu a nezhroutil se.

Při toulkách krajinou jsem na osamělém místě nedaleko polní cesty uviděl kamenný kříž. Bylo to ve stínu, který lákal k zastavení. Ačkoliv nebylo nikde vidět dům, okolí kříže bylo vzorně upraveno a posázeno řadami květů. Potěšil jsem se tím pohledem a pak jsem se zadíval na kříž. Bylo na něm vytesáno sedm slov: *Ježíši, Maria, já vás miluji, zachraňte duše!* A pod tím ještě drobným písmem: 300 dní odpustků. Ta prostá modlitbička mě nečekaně oslovila, bylo to jako bych ji od dávna znal, a přece byla překvapivě nová. Je tak jednoduchá, a při tom je v ní všechno. Spojuje obdivuhodně požadavky dvou hlavních příkázání: Miluj Boha z celého srdce a bližního jako sebe. Zachtělo se mi znovu a znovu ji opakovat, ale něco mi říkalo: abys to mohl udělat, musela by to být pravda. V tu chvíli jsem nevěděl, proč bych měl o tom pochybovat. Snad nejméně ze všeho zná člověk právě sám sebe.

To obnažující sebepoznání se mělo teprve postupně dostavit.

Matka Boží mi poslala do cesty několik osob. Byli to lidé, které jsem chtěl nejdříve poučovat a oslňovat, ale naše role se záhy vyměnily. Oni mě pozvali mezi sebe. Zahanbovali mě svou prostotou, upřímností, pokorou a vírou. Spojovalo nás právě ta krátká modlitba: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!* To, čím žili a co je provázelo nejen při jejich modlitbách, ale na každém kroku denního života, byla *nezbytnost obrácení*. Nebyla to proklamace, bylo to skutečné úsilí o nepředstíranou změnu života. Tato uvědomělá potřeba skutečného obrácení to nebyl jejich vlastní nápad ani iniciativa. Přijali ji s obdivuhodnou důvěrou a prostotou jako ovoce poselství, které pochází z Medjugorje. Cítil jsem, že bych je zranil, kdybych dal průchod své skepsi, s jakou přijímám taková poselství, a současně jsem se styděl, neboť vše nasvědčovalo tomu, že mě přijímají s upřímnou

samozřejmostí jako někoho, kdo s nimi sdílí jejich duchovní svět. Zaskočili mě tím, že se vůbec nepokoušeli mě přesvědčovat. S mou úctou k nim rostly mé pochybnosti nad sebou samým.

Ve škole „malé duše“

Zavedli mě k hrobu Anny Marie Zelfkové. Na pomníku mě upoutala její fotografie. Křišťálově čistý úsměv děvčete, které ve skutečnosti na lůžku utrpení prožívá poslední okamžiky svého pozemského života, mi utkvěl hluboko v srdci. Začal jsem číst její duchovní deník. Nevím, kde jsem vzal trpělivost vydržet u té četby, dokud se můj depektr z naivnosti nezměnil v šokující úžas. Nebyla to literární hodnota Deníku, ale duchovní dramatickost narůstajícího sebeodevzdání v pokorné a všestravující lásce, nad kterou zůstával můj sebevědomý a sebejistý rozum v úžasu stát. Neměl jsem vysvětlení, čím tato trpitelka dosáhla, že jsem se stal jejím tichým žákem, kterému krok za krůčkem vysvětluje, co to doopravdy znamená: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!* To nejvíce usvědčující nebylo její hořké a s úsměvem přijímané utrpení, ale úplná oběť vlastní vůle. Její milující srdce si k tomu umělo najít obdivuhodně prostou a účinnou cestičku: krotila své rebelantské já tím, že přijímala Ježíšovu vůli tak, jak se projevovala ve vůli jiných. Vybrala si tu nejméně příjemnou cestu milování, aby zachraňovala duše.

Vzpomínka na období, kdy mě bolest připoutala na čas na lůžko, prohloubila můj obdiv k mladičké dívce, že se navzdory tělesnému utrpení dokázala propracovat k takové formě vnitřního, lidským očím skrytého sebeobětování. Většina mých dosavadních „obětí“ byla doprovázena jakýmsi exaltujícím zánícením, že jsem se k nim sám odhodlal. Tato živá oběť z Napajedel si ještě ve stavu drásavého umírání dovedně vybírala právě z toho, co jí netěší a co je jí proti srsti. Hledala přesvědčivé doklady, aby mohla říkat Ježíši a Marii, že je skutečně miluje, a pomáhala tak duším, zvláště pak duším kněží.

Proti srsti

Moje skepse o autentičnosti poselství, která vyzývají k obrácení, se však nijak nezmenšovala. Vadí mi, že hlas nebeské Matky se ozývá z tolika stran. Vadí mi, že její hlas se ozývá opakovaně znovu a znovu. A je toho více, co mi vadí..

Ale ozvaly se i jiné pochybnosti. Nepramení tato skepse z neochoty přiznat si potřebu skutečného vlastního obrácení? Nepřetrvává to ve mně onen dávný dětský vzdor, který mě zaplavil, když jsem měl vyhovět své matce? Cožpak může opravdová láska vést ke vzdoru? Necítím se ohrožen ve svém sebevědomí, že já už přece sám jasně vím, proč?

Tuším stále zřetelněji, že nestačí jen setrvat ve společnosti těch, kteří se rozhodli pro obrácení. Obrátit se znamená opustit dosavadní způsob života a začít **nový život**. Pro mne to ovšem znamená opustit konečně sám sebe. Nemohu čekat, až mě zaplaví nadšení z nějaké nové „teorie“, až mě ponese na křídlech uspokojující vědomí, že jsem vykročil na novou cestu, kterou jiní ještě nepoznali. Mám jedinou možnost: změnit svůj život ne proto, že se mi to právě zalíbilo, ale proto, že se podrobuji cizí vůli. Že přijmu výzvu Matky přes to, anebo lépe právě proto, že se má přirozenost vzpouzí. Teprve až to dokážu, bude to snad po prvé, co nebudu následovat sám sebe. Mé pocity, mé nálady a mé sebevědomí by přestaly být cenzorem všech hlasů, i hlasu a proseb nebeské Matky. A nebude to žádný heroický čin, který mě vynáší nad jiné. Bude to tichý návrat k původním vztahům, jaké mají panovat mezi maminkou a dítětem, které dosud nepoznalo vzdor, nýbrž jen bezmeznou a důvěryplnou oddanost. Teprve pak to bude věrohodné, když budu opakovat: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!*

Nejednu nepřijemnost, kterou nám v dětství působili ti, kteří nás vychovávali, dnes vidíme jinýma očima, a jsme za ni vděční. Děkuji Panně Marii za tu nelibost, kterou ve mně vyvolávala ta četná a stále opakovaná poselství. Právě tato nelibost mě burcovala z nebezpečného spánku. Chápu zřetelně, že tu nelibost nevyvolávala její netaktnost, ale moje sebeláska. Je mi trapně z vědomí, že jsem jí před nedávnem říkal: „Dokaž, že jsi to ty!“ Co je to s dítětem, které nepoznává svou Maminku a její hlas? Měla mi přece stačit právě ta její trpělivá láskyplná vytrvalost.

Nebo se mýlím, žiji-li nyní v přesvědčení, že si Maria přeje mé opravdové obrácení, a měl bych proto čekat na autorizované důkazy? Jak dlouho bych měl čekat? Zbývá mi vůbec tolik času?

I. V. U.

(Pokračování vyprávění Dona Bosca z min. čísla)

Okolnost, že Magone nemohl poznat kněze, s kterým mluvil, vzbudila v něm živou touhu zvědět jeho jméno. Proto nečekal na zítřek, ale hned utíkal k panu faráři Don Aricciovi a důkladně mu vyložil svou rozmluvu s neznámým knězem. Pan farář ihned pochopil, oč jde, a následujícího dne mi podal tuto zprávu o životě našeho generála uličníků.

„Mladý Michal Magone je chudý chlapec, bez otce. Matka se lopotí, aby vydělala na chléb, a nemůže ho mít stále na očích. Proto se Michal potlouká s jinými druhy po ulicích a náměstích. Má neobyčejné nadání, ale pro svévoli a nepozornost byl několikrát ze školy vyhnán; přesto s dosti dobrým prospěchem vychodil třetí obecnou.

Myslím, že má dobré srdce a je prostý, dá se však těžko zkrotit. Ve škole a v katechismu býval rušitelem prvního řádu. Když ho nebylo, byl naprostý klid; když se vzdálil, způsobil všem radost. Jeho mládí, chudoba, povaha a nadání odporoučejí ho laskavé péči. Narodil se 19. září 1845.“

Na základě těchto zpráv jsem se rozhodl, že ho přijmu mezi chovance tohoto domu, a to buď na studia nebo na řemeslo. Když chlapec obdržel zprávu o přijetí do našeho domu, nemohl se dočkat odchodu do Turína. Představoval si, že najde pravý ráj a stane se pánem veškerého bohatství velkoměsta.

Několik dní potom jsem ho spatřil před sebou.

„Tady jsem,“ přiběhl ke mně. „To jsem já, Michal Magone, kterého jste potkal na stanici v Carmagnole.“

„Poznávám tě, milý hochu. Přišel jsi sem s chutí?“

„Pravdaže, chuť mi nikdy neschází.“

„Když jsi skutečně přišel s chutí, tedy tě prosím, abys mi dům neobrátil vzhůru nohama.“

„Ó, to můžete být klidný, nezpůsobím vám žádné nepříjemnosti. Doposud jsem jednal špatně, od nynějška bude jinak. Dva moji druhové jsou již v žaláři a já...“

„Jen s odvahou. Pověz mi aspoň, chceš-li studovat nebo se učit nějakému řemeslu?“

„Jsem připraven dělat, co chcete, ale když mi ponecháte svobodnou volbu, tak bych raději studoval.“

„Nechám-li tě studovat, co hodláš dělat po studiích?“

„Kdyby se takový darebák...“ řekl

a pak rozpačitě svěsil hlavu.

„Jen dopověz, cos chtěl říci: Kdyby se takový darebák...“

„Kdyby se takový darebák jako já mohl stát ještě knězem, tedy bych rád byl knězem.“

„Nu, uvidíme, co dovede takový darebák. Dám tě studovat: ale to, zda se staneš knězem nebo čím jiným, bude záviset na tvém prospěchu ve studiích, na tvém chování a znamení, které by ukazovalo, že jsi povolán k duchovnímu stavu.“

„Zmůže-li něco moje dobrá vůle, ujišťuji vás, že si nikdy nebudete muset nic vyčítat.“

Magone dostal ihned společníka za anděla strážce. V našem domě je totiž zvykem, že nově přijatí chlapci pochybných mravů nebo málo známí bývají svěřováni jednomu ze starších chovanců spolehlivé mravnosti. Ti na ně dohlížejí, podle potřeby napomínají, dokud se bez nebezpečí nemohou připustit mezi ostatní. Magone ani nepozoroval, že jeho společník ho šetrně a laskavě ani na okamžik nespustil z očí: byl s ním na cestě do školy, ve studovně, o rekreaci; bavil se s ním, hrál si s ním. Co chvíli bylo třeba ho napomenout: „Tak se nesmí mluvit, to je ošklivé, nesmíš brát jméno Boží nadarmo.“ - Michal to přijímal sice často nelibě, ale povídal stroze: „To jsi hodný, žes mne na to upozornil. Jsi opravdu hodný kamarád. Kdybych býval měl dříve takového, nebyl bych si navykl na tak ošklivé věci, kterých se teď nemohu zbavit.“

V prvé dny ho netěšilo nic vyjma rekreace (čas k zábavě a hrám). Zpívat, křičet, běhat, skákat a dovádět, to lahodilo jeho živé a ohnivé povaze. Když mu však jeho společník řekl: „Zvonek nás volá ke studiu, do školy, na modlitby“ apod., pohlédl smutně na hříště, ale bez námitek šel, kam ho volala povinnost.

Radost bylo podívat se naň, když zvonek oznamoval konec zaměstnání, po kterém byla rekreace. Podobal se kouli letící z děla. Pobíhal po všech koutech dvora. Zvláště ho těšily hry, které vyžadují zvláštní obratnosti. Byl mistrem zvláště v „zajímané“. Střídáním hry a studia se mu nový způsob života velice zalíbil.

Michal byl již skoro měsíc v oratoři a všechno dělal, aby si tím ukrátil čas. Cítil se šťastný, jen když se mohl podle libosti vyskákat a vydovádět a nepomyslel na to, že pravá spokojenost plyne z pokoje srdce a klidného svědomí. Tu ho najednou přestala hra těšit. Stával občas zamýšlen a hrál si jen tehdy, když ho někdo vyběhl. Jeho společník a stráž-

ce hned zpozoroval změnu a pravil mu jednoho krásného dne: „Můj milý Magone, pozoruj, že již delší čas nejsi tak veselý jako dříve. Jsi snad nemocen?“

„Ó, co se zdraví týče, to je výborné.“

„Co je tedy příčinou tvého smutku?“

„Rmoutím se při pohledu na druhý, jak se účastní pobožnosti. Vidět je veselý, hezky se modlit a zpovídat a přistupovat ke stolu Páně, to mne rmoutí.“

„Nechápu, jak tě může rmoutit zbožnost jiných.“

„To je snadno pochopitelné. Moji druhové jsou již hodní; žijí nábožně a stávají se tak ještě hodnějšími. Já proti nim jsem darebák a nemohu s nimi; právě to mě sužuje a rmoutí.“

„Jsi ty ale děcko. Když v tobě štěstí jiných budí závist, proč je nenásleduješ? Nikdo ti v tom nepřekáží. Když ti svědomí něco vyčítá, nemůžeš se toho zbýt?“

„Zbýt... zbýt! To se snadno poví. Ale kdybys byl v mé kůži, také bys jinak mluvil...“ Potřásl hlavou a utekl ve velkém rozčilení do kaskriete.

Ochránce jej následoval.

„Můj milý Magone,“ pravil mu, když ho doběhl, „proč přede mnou utíkáš? Řekni mi, co tě trápí. Možná, že ti poradím, jak si pomoci.“

„Máš pravdu, ale já si již nevím rady.“

„Nu, jen ven s tím. Všemmu se přijde na kobyliku.“

„Jakpak mám být klidný, když se mi někdy zdá, že je ve mně tisíc ďáblů?“

„Proto vůbec nemusíš být ztrápený. Jdi k zpovědníkovi, otevři mu své srdce. On ti dá potřebné rady. Když nás něco podobného tlačí, děláme to právě tak, a proto jsme vždycky veselí.“

„To je hezké, ale... ale...“ A Michal se rozplakal.

Hra jej po několik dní nebavila, na tváři ani stopy po úsměvu. Když si ostatní vesele hráli, zalezl někam do kouta, přemýšlel, uvažoval a leckdy plakal. Pozoroval jsem, co se s ním dalo. Jednoho dne jsem si jej dal zavolat a promluvil jsem s ním:

„Milý Magone, chtěl bych, abys mi učinil radost, ale ne, abys mne odmítl.“

„Jen mluvte,“ odvětil zmužile. „Jsem ochoten udělat všecko.“

„Přál bych si být na chvíli pánem tvého srdce, aby ses mi svěřil, co tě rmoutí a sužuje už řadu dní.“

„To je pravda, ale... ale... jsem už zoufalý a nevím, jak do toho.“ A dal se do usedavého pláče.

Nechal jsem ho, aby si trochu ule-

vil, pak jsem s ním začal položertovně: „Jak? To jsi ty? Onen generál Michal Magone, který ovládal bandu z Carmagnoly? Pěkný generál, který není s to říci, co má na srdci.“

„Rád bych to pověděl, ale nevím, jak začít; nedovedu se správně vyjádřit.“

„Řekni jen jediné slovo, ostatní povím já.“

„Mám zašmodrchané svědomí.“

„To stačí. Rozumím všemu. Potřeboval jsem, abys jen promluvil, ostatní ti povím sám. Prozatím ti nechci sahat do svědomí, jen ti poradím, jak je dát do pořádku. Poslyš: jsou-li tvé minulé zpovědi v pořádku, připrav se jenom na dobrou svatou zpověď z toho, čeho ses dopustil od poslední zpovědi. Jestliže jsi něco ze strachu nebo z jiných pohnutek nevyznal, byla-li některá tvá zpověď nedosta-

tečná proto, že chyběla některá hlavní část, pak se vrať k oné zpovědi, kterou jsi jistě vykonal dobře. Vyzněj se ze všeho, co tě jakkoli trápí.“

„Právě to je těžké! Jakkak se mohu upamatovat na všechno, čeho jsem se před lety dopustil?“

„Můžeš všechno uspořádat docela snadno. Řekneš jen zpovědníkovi, že máš něco uspořádat ze své minulosti. On se chopí té nitky a zařídí vše tak, že ty jen povíš ano nebo ne, a jak často jsi to neb ono učinil.“

Michal si hned začal zpytovat svědomí. Tak čekal na uspořádání své duše, že nechtěl večer jít spát, dokud by se nevyzpovídal. Říkal si: Pán Bůh na mne přece již dlouho čekal, to je jisté, ale není jisto, počká-li ještě do rána. Když se mohu vyzpovídat ještě dnes večer, nesmím to již odkládat. Je již čas, abych se

s dáblem konečně rozešel.

Zpovídal se dojat, velmi zkroutěně, a vícekrát ustal a ulevil si pláčem. Než opustil zpovědníka, otázal se: „Myslíte, že jsou mi odpuštěny všechny hříchy? A kdybych této noci zemřel, budu spasen?“

„Bud' klidný,“ odpověděl zpovědník. „Bůh, který tak dlouho čekal na tebe ve svém velikém milosrdenství, dopřál ti času, aby ses dobře vyzpovídal, jistě ti odpustil všechny hříchy. A kdyby tě podle svých nevyzpytatelných úradků povolal na věčnost, budeš spasen.“

Pohnut pravil: „Jak jsem šťasten!“ a dal se znovu do pláče, když odcházel na odpočinek.

Sv. Jan Bosko

(další pokračování v příštím čísle)

MARIÁNSKÁ ZJEVENÍ

Ve dnech 28.-31. srpna uspořádal v hororakouském Aigen i.M. Linzer Priesterkreis Mezinárodní teologickou letní akademii na téma „Maria v učení a životě Církve.“ Byla na ni pozvána i redakce SVĚTLA. Mimo jiné jsme měli možnost vést velmi zajímavé rozhovory s kardinálem Sticklerem (Řím), biskupy Mons. Krennem (St. Pölten), Mons. W. Haasem (Chur, Švýcarsko), Mons. Pavlem Hnilicou SJ (Řím) a mnoha jinými významnými církevními činiteli a profesory evropských univerzit. Některé práce, přednesené na této teol. akademii, chceme vydat samostatně, některé otiskneme ve SVĚTLE.

Dnes vám předkládáme překlad přednášky známého teologa, který byl jako peritus na II. vatikánském koncilu:

Prof. René LAURENTINA z Francie.

Lurdy

Ptali se mě: Jak jste se stal odborníkem na zjevení?

To není má volba. Za svých teologických studií na Katolickém institutu v Paříži jsem nikdy neslyšel mluvit o zjevení, kromě těch, která jsou v bibli. Pozdější zjevení se ocitla na nejnižší příčce dogmatického žebříku. Nejsou obsažena v deseti teologických „topoi“ Melchiora Cano. Viditelné projevy nadpřirozena jsou dvojsečné jevy, které vyžadují především opatrnost, zdrženlivost, skepsi a kritického ducha - jak to odpovídá Kristovým slovům: „Amen, amen, pravím vám: blahoslavení ti, kdo nevidí a přece věří.“

Víra, to znamená **věřit Bohu na slovo**. Abraham byl vyslyšen vždy, když žádal znamení (Gn 15,3,17 aj. a Ex 3,6,12), ale v Novém záko-

ně je tomu jinak: od Zachariáše, otce Jana Křtitele (Lk 1,18-22) přes farizeje (Mt 12,39) až po apoštola Tomáše (Jan 20, 25-29) jsou pokáráni ti, kdo žádají znamení nebo důkazy. Mají Bohu věřit ne kvůli důkazům, ale na slovo.

I z těchto důvodů jsou zjevení snižována, podceňována, často potlačována. Moje - i když ne výlučná - specializace na tuto oblast poškodila mou kariéru.

- Co chce Laurentin v této ožehavé záležitosti? říkal ne jeden teolog a ne jeden biskup; a jeden z nejlepších italských teologů a mariologů, kterého jsem se zeptal „Proč jsi nebyl v Medžugorje?“, mi vážně odpověděl: „Dbám své pověsti.“

Proč jsem se vydal do této vykřičené oblasti? Stalo se to na žádost církve: poprosil mě Mons. Théas ohledně Lurd (od r. 1952, vzniklo z toho 30 svazků), kvůli Pontmain se na mě obrátil biskup von Laval, ohledně „zázračné medaile“ (5 svazků) a Fatimy provinčníalazaristů. Ve Fatimě jsem pronával práce mohl převzít jen roli poradce.

Metoda, kterou jsem použil, vyzvednutím historického a teologického významu zjevení, vedla nejen k apologetické, ale i k doktrinální a pastorační obnově, tím, že se zjevení dostala na své pravé místo.

Má první práce „**Smysl Lurd**“ vychází z tohoto principu: protože současná zjevení (Erscheinungen) nemohou být novým Zjevením (Offenbarung), musíme se na ně dívat jako na prorockou a pedagogickou připomínku **jediného** Zjevení. Nejde tedy o to, oslavovat je-

Bazilika v Lurdech (foto Karel Berka)

➤ jich novost a jedinečnost, ale vztahovat jejich poselství k evangeliu, jako když položíme folii na list, abychom tak podtrhli hlavní myšlenky a hlavní body.

Proč jsem vnikl do této oblasti?

1. Protože je to nejzanedbanější, nejpovrhovanější a nejméně vědecky probídaná oblast celé teologie: o tomto tématu neexistuje ani jedno souhrnné historické teologické dílo, ani jeden lexikon hodný toho jména. Spolu se dvěma dalšími vyučujícími - Joachim Boufflet a Sylvie Barnay - se snažím zaplnit tuto mezeru.

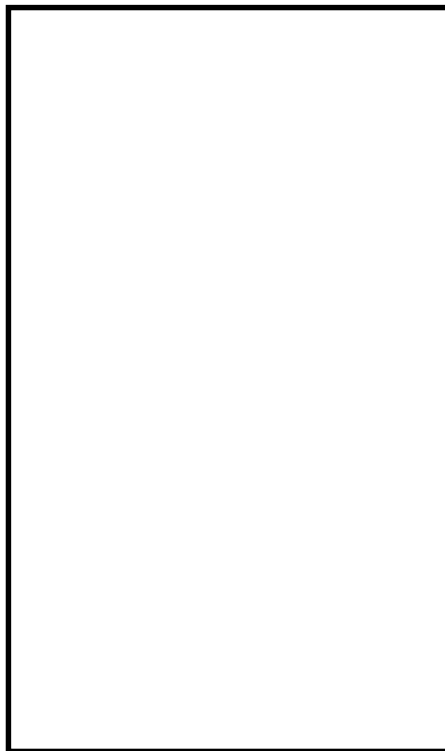
2. Jako podpurný úkol jsem se zabýval ohroženými osobami. Zjevení jsou totiž většinou špatně přijímána a špatně chápána. Vizionáři jsou často vytlačováni na okraj, potlačováni a pomlouváni. Křesťanský lid, který jeho žízeň po Bohu s citlivostí, vlastní onomu „sensus fidelium“, táhne na dosud neuznaná místa zjevení, bývá obvykle tisícerým způsobem odrazován a odstrašován: obrátili se těmito zjeveními, ale když hlásají tuto dobrou zprávu dále, říká se jim: to je podezřelé, to je falešné, jste na omylu, „to ještě není uznáno církví“. A proto se ptají: jestliže to, co mě přivedlo k Bohu, je falešné, jakou hodnotu má to, co mě nepřesvědčilo? Musel jsem pomáhat osobám a skupinám, které trpěly touto situací.

To se mimo jiné patrně stalo v Medžugorje. To byla první zjevení, která jsem poznal bezprostředně; ta, která jsem zkoumal předtím, byla už z doby minulé a úřady je více či méně zamítly. V Medžugorje jsem považoval biskupa za příznivě nakloněného. Má zkoumání mi potvrdila serióznost a nadpřirozenost těchto zjevení, ale zároveň jsem zjistil, že je proti nim dvojí opozice: vlády a biskupa (na základě starého konfliktu s františkány). Musel jsem nést důsledky: proces před komunistickým tribunálem, odsouzení, trest a zákaz pobytu, protože moje spisy znovu rozproudily pouté, které předtím státní propaganda zdiskreditovala.

Pokud se týká místního biskupa, poslal biskupským konferencím pomlouvачné dopisy o Medžugorje a o mně, které mi velmi uškodily: prý jsem se dal do této práce ze ziskovosti a prý jsem byl víc fascinován vizionářkami než biskupem. Jako teolog jsem se prý diskvalifikoval.

Ale výsledky zkoumání, ve kterých jsem pokračoval s uznávanými vědci (zvl. s profesorem Joyeusem, který mj. obdržel mezinárodní cenu za bádání o rakovině), byly v r. 1894 zaslány kardinálu Ratzingerovi a papeži. Papež Jan Pavel II. četl mou

první knihu onoho léta v Castelgandolfo a druhou („Vědecké a lékařské studie o Medžugorje“) v r.1985. Od r. 1985 vyhlašoval Msgre Zanič své odmítavé stanovisko k Medžugorje. Ale když za těchto podmínek v dubnu

Vizionářka Vicka (foto Ant. Pilčík)

1986 přinesl Msgre Zanič svůj negativní posudek do Říma, řekl mu kardinál Ratzinger: „Rozpusťte svou vyšetřovací komisi, neboť přenáším kompetenci na biskupskou konferenci.“ Ale ani pak nebylo pokračování jednodušší.

PARADOXNÍ SITUACE ZJEVENÍ

Zjevení jsou tedy v paradoxní situaci:

- Mají v teologii (zejména u některých teologů) velice nízkou hodnotu (Stellenwert) - skoro bych řekl, že vůbec žádnou.

- A přesto jsou v přední linii v pastoraci církve, vždyť největší svatyně světa (s výjimkou Říma) jsou založena na zjevení: Guadalupe v Mexiku (1531), Aparecida v Brazílii (1719), zázračná medaile v Paříži (1830), Lurdy (1858), Fatima (1917) a dnes Medžugorje, které přitahuje stejně poutníků jako Fatima a má světový rekord v počtu obrácení. Dalo by se pokračovat v seznamu. Vycházejíce z toho bychom odpověděli na vaše tři otázky:

1. význam zjevení
2. posouzení
3. poselství

1. Význam zjevení

Definice: Zjevení jsou viditelné projevy neviditelného, co je na onom světě:

- neviditelné ať už svou povahou (Bůh, andělé, kteří jsou pouze duchové)

- nebo protože už nepatří našemu prostoru a naší době, nýbrž věčnosti: Kristus a Maria, oslavení ve svých tělech, jsou viditelní, ale ve věčnosti, jejímž měřítkem je Bůh. Příslušnost k jinému trvání je dělá nám nepřístupnějšími než světelné roky.

Vnímavý, pozorovatelný projev neviditelného nepatří k normálnímu řádu víry, kde je pravidlem věřit Bohu na slovo a ne na základě nějakého důkazu. Je to tento vnitřní paradox víry, o který tu zároveň jde.

- Vnímavý projev je **jistý**, protože spočívá na nejvyšší Boží pravdě, a zároveň

- **křehký**, protože není zřejmý a je zranitelný námitkami.

Tyto nadpřirozené projevy vnímavého lze pozorovat v rovině vizuální (vidění, zjevení), v rovině sluchové (hovory), ba i v rovině doteku, kdy se vizionář může zjevení dotknout. Nebo v rovině čichové, když se nadpřirozený svět projevuje vůní: iracionální řeč, která často dojmá srdce.

Jak definovat tuto citelnou komunikaci božského universa?

Je to **charisma**, to znamená podle apoštola Pavla dar Ducha svatého, zprostředkovaný k budování církevního společenství.

Je to **prorocké** charisma, v tom smyslu, že prorokování znamená slovo ve jménu Božím nebo vycházející od Boha; předpovědi jsou tedy jen jedním, speciálním druhem prorockví.

Dobrá zpráva

Že se zjevuje Kristus, Panna Maria nebo svatí, to je samo o sobě dobrá zpráva. Jestli přijde do naší země milovaný člověk z druhého konce světa, když papež navštíví vzdálený národ, je to důvod k radosti, důvod k oslavám. Necháme všeho a běžíme tam: přesně tak to často dělá křesťanský lid.

Ale proč tolik úředních míst cítí pravý opak? Když se Bernadeta poprvé vypravila na faru v Lurdech, musela snést strašně zlostný výpad faráře Peyramala. Byla tak šokována, že zapomněla část svého úkolu a už nenašla nikoho, kdo by ji byl ochoten doprovázet na faru.

Důvody špatného přijetí

Toto váhavé přijetí spočívá na dvou vážných důvodech, které si zaslouží zamyšlení:

1. Tyto pozorovatelné jevy jsou dvojitě povrchové a ohraničené. Zjevení není blažené patření. Zjevení je znamení, nebo **filtrovaná** komunikace. Z vizionářů, kte-

rým se dostalo výsady podniknout cestu do nebe nebo do pekla, neznám ani jednoho, který by tam viděl Krista nebo Pannu Marii. Viděli jen štěstí vyvolených. (Co tedy viděli?)

2. Autenticita těchto komunikací je problematická, spočívá na domněnkách, nikdy není úplně jistá. Uznání zjevení (s výjimkou zjevení vzkríšeného Krista) nebude nikdy dogmatem. Církev ve své neomylnosti se k tomu nikdy nepropůjčí. Dokonce ani tam, kde se biskup odváží tak zřetelné formulace, jako Mons. Laurence v Lurdech: „Panna Maria se Bernadete Soubirous skutečně zjevila“ (18. ledna 1962), nevnucuje svůj úsudek věřícím. Říká tím jenom: jsou dobré důvody v to věřit, je blahodárné v to věřit. Nebo dokonce: Já v to věřím, ale jestli vy nevěříte v Lurdy nebo ve Fatimu, tak to není hřích, není to důvod pochybovat o víře; je to svobodná nabídka víry.

3. Tyto vnímatelné komunikace mohou vyvolat vlny nadšení nebo iluminismus. I v Lurdech následovala po zjeveních Bernadete celá epidemie těch, kdo viděli duchy (Geistersehern), jak jsem zjistil z dokumentů v Lurdech. (Autentické dokumenty, 2. sv.)

4. Vizionář - v přímém spojení s nebem - se věřícím jeví věrohodnějším než biskup. Podle Rahnera je konkurence tohoto paralelního učitelského úřadu hlavním důvodem nepřátelství hierarchie vůči zjevením.

5. Konečně jsou zjevení jako malé známky neviditelného nízko na stupnici duchovních fenoménů. Kdybychom je chtěli povýšit, riskovali bychom destabilizaci víry.

Těmto nebezpečím odchytky předcházíme tak, že dynamiky vzbuzené zjevením využijeme k tomu, abychom lidi vedli ke svátostem, jak se to příkladným způsobem děje v Lurdech a v Medžugorje.

Všechny tyto důvody opravňují k opatrnosti a k přesnému rozlišování. Ale neospravedlňují přehnanou opatrnost, slepý útlak, vášnivě nepřátelství nebo systematicky redukcující postoje.

V našem století byly tyto negativní postoje zostřeny vlivy, které nemají s vírou nic společného:

- mimořádným znehodnocením pozorovatelného scholastickou abstrakcí, která měří hodnotu každé oblasti podle její schopnosti abstrakce.

- vlivem idealistické filosofie, která relativizuje poznání a dělá z něho produkt tématu. To zesílilo tendenci vysvětlovat všechno subjektivitou. Psychologismus a psychoanalýza měly na zjevení velice tlumivý vliv, do té míry, v jaké se prosadil princip „všechno je psychologie“.

- K tomu přistupují rigorózní postoje kardinála Ottavianiho, který po několik desetiletí vykonával na tomto poli odstrašující činnost.

Shoda názorů proti zjevením byla tak velká, že po celé půlstoletí nebylo uznáno ani jedno ze zjevení, která se udála po Beaurainingu (22. list. 1932 - 3. června 1933) a Banneux (15. ledna-2. března 1933). Odblokování nastalo až v 80. letech: 21. listopadu uznal Mons. Pio Bello Ricardo oficiálně zjevení Marii Esperanze Medrano de Bianchini ve Finca Betania (Venezuela).

Pak byla uznána úcta na dalších místech zjevení: Akita (kde bylo záměrem biskupa, kterému v tom bylo ze všech stran zabraňováno, také uznání autenticity), San Nicolas (Argentina), Kibeho (Rwanda), Medžugorje (Jugoslávie, dnes Bosna-Hercegovina).

Ale ve většině případů přetrvává špatné přijetí, špatné chápání a špatné posuzování zjevení. Projednávají se se skepsí, přikroští a juristickými formami, které jsou pro posouzení velice málo vstřícné.

Komise jsou často sestaveny jako tribunál. Často převládá představa, že komisaři musí především hledat všechny možné důvody její neautentičnosti: iluzi, podvod atd. Tento předpoklad, který obvykle v komisi převládá, vede k negativnímu závěru: „Non patet supernaturalitas“, nadpřirozené není dokázáno.

Tato formulace je sama o sobě otevřená, vyjadřuje jen pochybnost. Ale pro její negativní formu ji tisk interpretuje jako „Nadpřirozené je vyloučeno“, což by odpovídalo úplně jiné formulaci: „Patet non supernaturalitas“, to zn. je dokázáno, že události nejsou nadpřirozené. Nynější biskup v Mostaru má sklony velice otevřený závěr jugoslávského episkopátu vykládat tímto způsobem. Tento posudek sice oficiálně uznal poutní kult v Medžugorje, ale pokračoval v hledání důkazů, které komisi scházely k tomu, aby řekla: „Patet supernaturalitas“, nadpřirozeno je odůvodněno.

Hlavní komise nepřihlížela k uzdravením, které předtím uznala vědecká subkomise Dr. Korljena.

Z toho všeho vyplývá velikost zmatku, neporozumění a zbytečně vášnivých polemik, což obyčejně věřící zneklidňuje.

Metody zkoumání zjevení bylo třeba reformovat na všech úrovních. Hlavní nedostatky jsou:

1. Vyšetřující komise se obvykle skládají z teologů, psychologů a psychoanalytiků. Ti první jsou většinou teoretici a málo vhodné pro duchovní posouzení, ti další mají systematický sklon vysvětlovat všechno subjektivitou. Přinejmenším většinou tomu tak bývá.

Často, ale bez úspěchu jsem opakoval odpovědným činitelům: Jestliže chcete **rozlišovat**, pak si vezměte muže rozlišování. Odkud? - Zkušené zpovědníky a spirituály dobré pověsti, novicmistry, vedoucí kněžských seminářů, exorcisty atd. Teologové a psychologové by byli spolu s lékaři víceoborovým doplněním.

2. Juristický duch, který vede tato zkoumání, dělá z komisí tribunály, které k události přistupují úplně zvenčí, víc soudci než pastýři.

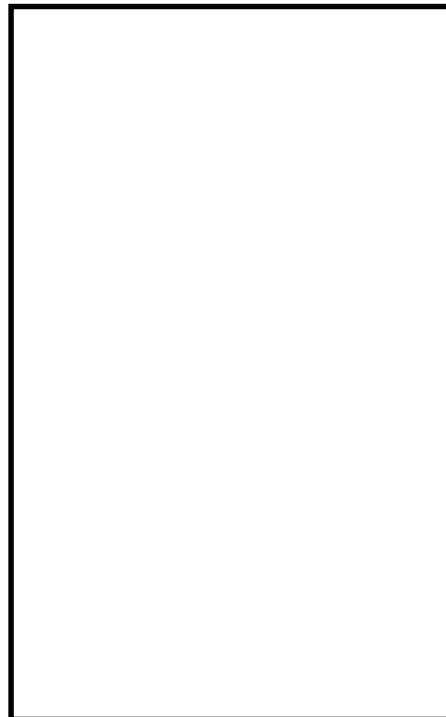
3. Komise je často tajná. V Medžugorje dokonce drží v tajnosti jména členů poslední komise. Jejich zásadně úplně skrytá práce nikoho nepoučila. Za všechna ta léta práce vyhlásila jen dvojnásobný závěr: „Non patet supernaturalitas“ (nadpřirozeno není prokázáno), aniž by uvedla jediný důkaz, jedině přijatelné zhodnocení, které by ospravedlňovalo tento sekernický úsudek.

Poutníci, kteří často investovali velkou duchovní energii, aby došli k vlastnímu úsudku, sotva pochopí, proč by měli měnit svůj vlastní pozitivní závěr, když se jim neposkytne žádný důvod, který by jejich mínění odporoval.

Zdá se, že komise, o které jeden expert řekl, že v ní není místa pro příznivé mínění, ignoruje jako nějaký výmysl výsledky vědeckých bádání, která Řím vysloveně podporuje, aby byly sděleny Sv. stolci.

Chceme-li chránit nezávislost komisí, pak by bylo důležité, aby pomáhaly věřícím udělat si úsudek a aby pokud možno vstoupily do dialogu.

(dokončení příště)

Kostel v Medžugorje (foto Ant. Pilčík)

„PŘÍPAD“ VASSULA RYDENOVÁ

Pod tímto titulem uveřejnil jeden brněnský soukromý podnikatel (Ing. František Press) pamflet na tuto mystičku, plný nepravd a zlomyslnosti. Upozornili nás na něj naši čtenáři a poslali nám kopu toho jeho „mariánského dokumentu“ s rozhořčenými poznámkami. Pod tímto titulem uveřejnil jeden brněnský soukromý podnikatel (Ing. František Press) pamflet na tuto mystičku, plný nepravd a zlomyslnosti. Upozornili nás na něj naši čtenáři a poslali nám kopu toho jeho „mariánského dokumentu“ s rozhořčenými poznámkami. Jinak bychom o tom nevěděli, protože Pressovy publikace už dlouho nekupujeme a neprodáváme: pro závažné závady nám jejich prodej zakázal zdejší ordinariát. Zákaz trvá. Dodržujeme jej vlastně rádi, protože nemáme důvěru k publikacím, kde se manipuluje s poselstvími, nerespektují se autorská práva atd. atd. „Mariánské“ také není nactiurhat našim biskupům v soukromém rozhovoru (podle zprávy našeho čtenáře) ani šířit nepravdivé informace.

Ostatně přečtěte si pár řádků alespoň ze dvou dopisů našich čtenářů, které poslali panu Pressovi do Brna a nám dali na vědomí:

„Pan Press při citaci poselství Vassule vytrhává z kontextu a komentuje pak tato neúplná poselství. Zdá se, že je chápe jen velmi omezeně a příliš lidsky; možná, lépe řečeno, příliš přizemně.... Podivné by bylo, kdyby zlý duch naučil Vassulu modlitbě růžence, která je právě nejsilnější zbraní proti němu. A že by ji zlý přiměl k modlitbě 6 hodin denně? Jak říká prof. Rupčić v Medžugorje: „to by se musel satan obrátit!““ (-k-)

„Věc: Vyjádření k Vašemu článku „Případ Vassula Rydenová“ z mariánského dokumentu č. 1 - srpen 1995 „Na konci časů“.

„13. 1. 1989:

Vassula: Ježíši? - Jeden kněz povídal, že Tvá díla, která mi podáváš, jsou - kvůli tomu psaní - spiritismus. Prosim, pomoz mi.

Ježíš: Vassulo, pomohu ti. Chval a veleb Boha, protože tě zbavuje všeho zla. Řekni všem, kdo pochybují a lživě tě obviňují, ať si připomenou slova Písma: „Dobrý strom nese dobré ovoce.“ Klid, má Vassulo. Raduj se a jásej, když o tobě lidé říkají všelijaké špatnosti a pronásledují tě, protože tvá odměna v nebi bude veliká. Milovaná, těch, kdo tvrdí, že tato díla nejsou ode Mne, nýbrž jsou to projevy spiritismu a okultismu, se ptám: Může se satan rozdělit a postupovat sám proti sobě? Je-li sám v sobě rozštěpen, jak může potom obstát jeho říše? Má milost je s tebou, mé dítě, ale oni to nepochopili.“

Vážený pane Press,

dovolila jsem si úvodem svého psaní použít poselství z knihy Vassuly Ryden, které se mi zdá být nejvýstižnější k danému tématu, o němž se rozepisují.

Po přečtení Vašeho článku nemohu jako věřící žena a ctitelka Panny Marie mlčet. Cítím povinnost vyjádřit Vám svůj osobní názor vůči Vaší kritice, až přespříliš negativně zaměřené vůči této osobě, jejíž činnost údajně „kriticky“ sledujete již několik let!

Vážený pane, jsem obyčejná že-

na...Přes svoji malost a nepatrnost však dovedu velmi rychle rozeznat, že Váš projev je laděn vysloveně útočným a nactiurhačným způsobem, s cílem zcela „zneložnit“ paní Vassulu v očích čtenářů. Přitom sám sobě velice odporujete. Cím? Tím, že na jedné straně sám sebe prozrazujete, že jste vlastně „Opravdový život v Bohu“ buďto vůbec nečetl, nebo „záměrně“ zamlčujete dané skutečnosti, které naleznete hned v úvodu knihy I., tj. její dětství, rodiče, manželský život, neboť jak byste si pak mohl dovolit napsat, že „mimo několika povšechných údajů o ní nevíme vůbec nic; kdo byli její rodiče...! Je pro nás prostě ženou „bez minulosti“...!

Všechny podrobnosti do detailu jsou přece uvedeny v knize!...

Na rozdíl od Vás tato poselství výrazně ovlivnila můj dosavadní život, který při mých zdravotních problémech není zrovna jednoduchý. V nemoci a křížích se mi stala návodem, jak se naučit s Bohem žít, vnímat Její a snažím se žít v praxi poselství, kterých se nám touto formou dostává. Knihy jsou naplněny takovou láskou, klidem, mírem a pohodou, vyzařující z ní na čtenáře, že není možné, aby to nebylo dílo Boží Milosti. Nenašla jsem jediné slovíčko špatnosti nebo pýchy v díle I. ani II. Proto je toto dílo určeno lidem pokorného, „dětského“ srdce, neboť Bůh s námi cítí a chce nám v dnešní tak zmatené a těžké době pomoci najít cestu člověka ke svému Stvořiteli - cestu pokory, prostoty. Bůh si vždy volí své prostředníky a způsoby předávání poselství dle své vůle, i když se nám to někdy zdá neobvyklé a přitom je to tak originální. Záleží na každém a jednom z nás, jak tuto skutečnost přijmeme.

Já se dlouhodobě modlím o dary Ducha Svatého a schopnost rozlišování... Pane Press, dříve než někoho, zvláště veřejně, urážíte, doporučovala bych Vám začít kritikou sám u sebe. Já to tak činím rovněž. Tak pomínu-li ostatní „drsnosti“, Vaše vyjádření „... pozemská světačka temného původu, zakamuflovaná prorokyně New Age, nová, pozemská „mado-na“(!!)“. To hovoří samo za sebe a není třeba k těmto slovům co dodat.

V posledním Litmanovském po-

selství nás Panna Maria vybízí, abychom byli „jednoduší a ostražití“. Měli bychom se nad těmito slovy všichni zamyslet, víc se modlit za sebe i za jiné a v žádném případě nactiurhat! Ať se jedná i o toho nejoslednějšího člověka. Všichni jsme děti Boží, máme si pomáhat, povzbuzovat se, odpouštět si a ne se napadat, podrážet jeden druhého, zvláště my, křesťané, máme být příkladem druhým.

Je až neuvěřitelné, že jste tak troufalý, překrucujete, záměrně upravujete z dlouhých poselství věty, které se Vám hodí a pak toto nedává správný smysl samo o sobě. Vše, co uvádíte v uvozovkách, je zkomolené. Jedná se doslova i o slovíčkaření.

Vše ověřuji z knihy:

Např.: z 27.10.87: „V mých očích jsou **všechny cirkve** stejné...“ Tato věta se tam vůbec nevyskytuje, nýbrž tam stojí: „V mých očích jste **všichni** stejní...“! Jak si můžete takto doslova manipulovat slovy? Každý si lehce může ověřit z knihy, že lžete a tím sám sebe v očích čtenářů zpochybňujete...

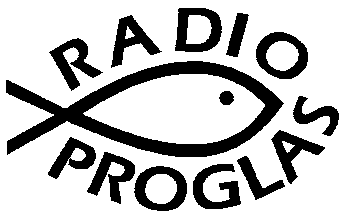
A perlička? Dne 24.12.88 poselství vůbec neobsahuje větu „Požehnal jsem tě milionkrát, nevšimla sis toho?“

To jen tak na příklad uvádím pro Vás, abyste se, prosím, zamyslel nad tím, co píšete a vydáváte. Člověka s pevnou vírou sice tímto nezvikláte, ale neuvádějte, prosím, do zmatků a pochybností lidi ve víře slabší. Odraďte je svým špatným příkladem...

(Paní Vassula) peněžní částky věnuje na dobročinné účely, opět podrobnosti lze najít v knize. Neočekávejte tuto ženu osočováním, že na své knize vydělává a chce být slavná, pokud o tom nemáte skutečnou a naprostou jistotu! Jak vám např. pro příště já mohu věřit, když jste mě tímto lživým článkem rozesmutněl? Vždyť ten, kdo jej přečetl, ten Vassulu zavrhne, pokud nezná pravdu.

Můžu Vás ujistit, že já osobně jsem „z hromadného okouzlení“ probuzená a stojím si za tím, co Vám adresuji, neboť jsem tím dospěla k podstatě věci - k Lásce. Prosim, přijměte tuto moji opodstatněnou kritiku v dobrém slova smyslu a neurazte se, to bych skutečně nerada...“

-bk-

Dne 18.8.1995 navštívili Radio Proglas P. Philip Bourret, S.J. a pan Tom Matoso, sekretář předsedy americké Biskupské konference Msgr. Sarauskase. Společně pozdravili Otce biskupa Vojtěcha Cikrleho a pohovořili o problémech rozhlasového vysílání ve světě. Oba mají mnohaleté zkušenosti s různými rádii, zvláště ve východní Evropě.

Při prohlídce studií byli potom přítomni někteří z našich spolupracovníků, kteří tak získali spoustu dobrých rad a poučení. Také ing. Petr Menšík, spolujednatel firmy SADO s.r.o. - generální dodavatel technologie, představil svůj návrh technického vybavení. Naše redakce předala návrh programového schématu vysílání s popisem jednotlivých pořadů a možných věkových skupin posluchačů. V závěru návštěvy se hosté pochvalně vyjádřili ke stavu příprav na vysílání a ujistili nás o jejich podpoře. Jejich cesta pokračovala za dalšími rádii na Slovensku a v Polsku.

V TĚCHTO DNECH DOCHÁZÍ K USTAVENÍ Klubu přátel Radia Proglas.

O nabídce členství fyzických i právnických osob Vás budeme brzy informovat. Členové klubu budou např. pravidelně dostávat informační bulletin Rádia Proglas, členství bude opravňovat i k jiným výhodám. Vyslovujeme touto cestou upřímný dík všem dárcům a rádi bychom jej vyjádřili i dalšími informacemi o Radiu prostřednictvím našich materiálů. Uvedete-li proto, a my o to prosíme, svá jména i adresy, budete zařazeni do naší databáze.

číslo konta Nadace Radia Proglas:

KB Brno-město, nám. Svobody

85038-621/0100, Konstantní symbol 558 - při platbě šekem
379 - při platbě složenkou

Variabilní symbol: rodné číslo dárce

fax: 05 43217245

E-mail: holik@proglas.anet.cz

Kritická analýza 50. let a jejich zločinů je ještě před námi

Mnozí nesmírně trpěli. Ale děláme dnes všechno pro to, aby už v budoucnu nemuselo přijít nespřavedlivé utrpení? Mnohé zlo se u nás rozšířilo jen proto, že dobro se šířilo málo. - S touto myšlenkou zahájil v sobotu 2. září na Svatém Hostýně olomoucký arcibiskup Jan Graubner III. muklovskou pouť.

Mši sv. ve svatohostýnské bazilice sloužily s olomouckým arcibiskupem více než dvě desítky kněží, kteří na sobě zažili komunistický teror padesátých let. Stovky bývalých politických vězňů a jejich rodinných příslušníků zaplnily chrám a později také sál ve třetím poutním domě. Na oblíbené moravské poutní místo přijel i předseda pořádající Konfederace politických vězňů Stanislav Drobný, ministři Vilém Holáň a Jan Ruml, předseda Poslanecké sněmovny Milan Uhde a poslanci za KDU-ČSL Jiří Karas a Josef Pavela.

Muklovská pouť (mukl = muž určený k likvidaci) se měla stát poděkováním těch, kteří přežili a na jejichž utrpení nakonec v České republice vyrostla demokracie. Ale také vzpomínkou na stovky popravených, ubitých a jinak per-

zekvovaných, kteří už se dnešních dnů nedočkali.

„Neutíkejme od minulosti, protože jinak nám nebude dána milost litovat toho, co bylo pochybené“, zdůraznil ve své promluvě bývalý politický vězeň Pater Antonín Huvar. V jeho vyprávění znovu ožily některé tragédie lidí z komunistických vyšetřoven, korekcí a lágrů padesátých let.

P. Huvar, kterému papež Jan Pavel II. udělil u příležitosti muklovské pouti titul čestného papežského preláta, kriticky poukázal na okolnost, že události 50. let dosud nenašly své místo v učebnicích dějepisu. Vyjádřil obavu, že se chce současná generace bolestné vzpomínky zcela zbavit. V rozhovoru s novináři na jeho slova reagoval předseda Poslanecké sněmovny, který řekl: Myslím si, že doba - i když je tomu od Listopadu už šest let - je ještě příliš krátká na to, aby společnost všechno vstřebala, aby to vstřebali učitelé a dokázali předávat jako svůj pohled. Němci začali obludnost nacismu široce a hluboce hodnotit až na konci padesátých let. Doufám, že tato doba je teprve před námi.“

Vojtěch Cekota

DOPIS MINISTRU RUBÁŠOVI

Vážený pane ministře, jistě je Vám známo, že již řadu let bojují mnozí Vaši kolegové s neobyčejnou vytrvalostí a někteří z nich i za nemalých osobních obětí proti umělým potratům. Přednáškovou i literární činností, popularizací přírodovědeckých poznatků a legislativními iniciativami. Mnozí z nich se také aktivně podílejí v rámci občanských sdružení na úspěšně se rozvíjícím programu poraden a azylových domů pro těhotné ženy v krizových situacích. Za všechny jmenuji alespoň profesora Tošovského, docenty Zoubka, Hamanovou a Šipra, doktory Kubíčka, Hejla, Pšeničku, Matušinu, Pohunkovou, Tělupilovou, Rádlovou, Matyášovou, Šturmu, Sikoru...

Zdá se mi proto téměř neuvěřitelné, že z ministerstva zdravotnictví přichází iniciativa s cílem zcela opačným: Zavést v naší zemi nový prostředek k provádění umělých potratů.

Toto by z etického hlediska nebylo ničím jiným než modernizací zabíjení, svou podstatou podobnou té, ke které došlo za Francouzské revoluce, kdy byly popravitelny meče nahrazeny výkonnějšími gilotinami. Obávám se, že odpověď na otázku, proč někteří lékaři odhodili lékařskou etiku a propagují potratovou pilulku RU 486, lze najít ve starém přísloví, které praví: „Není taková hradba, kterou by nepřešel osel s nákladem zlata.“

Věřím, pane ministře, že s iniciativou na zavedení potratové pilulky nemáte nic společného, a domnívám se, že jste tuto věc při svém velkém pracovním zatížení přehlédli. Doufám proto, že v rámci své pravomoci učiníte všechny potřebné kroky k zákazu používání a výroby přípravku RU 486 v České republice, včetně příslušných personálních a disciplinárních opatření vůči těm zaměstnancům MZ, kteří se na této iniciativě podíleli. Nepochybuji také o tom, že ve své funkci můžete velmi významně přispět k obnovení úcty k lidskému životu v naší společnosti, zejména pak k vytvoření povědomí nedotknutelnosti života kteréhokoliv (nevinného) lidského jedince v celém jeho trvání, tedy i v období prenatalního vývoje.

Dovolte mi, prosím, ještě krátkou úvahu: Abortivum RU 486 jistě představuje zákeřné a smrtelné nebezpečí pro mnohé počaté lidské jedince, zvláště, když je nezodpovědnou reklamou veřejnosti představováno jako lék. (Jak oddělit

➤ údajně léčebné účinky tohoto přípravku od jeho prokazatelně abortivních účinků? Jak léčit matku a zároveň nezabít nebo nepoškodit človíčka - člověka, který se vyvíjí v jejím těle?)

Boj proti umělým potratům ale není možné omezit jen na úsilí o zákaz potratové pilulky. Jako lékař víte lépe než já, že v současnosti zabíjejí v ČR desetitisíce počatých lidských jedinců ročně chirurgické nástroje v rukou lékařů, stejně jako nitroděložní tělíška a moderní hormonální „antikoncepční“ prostředky. Pokud ale má být v naší společnosti respektována Všeobecná deklarace lidských práv, která v čl. 3 zaručuje právo na život, svobodu a osobní bezpečnost každému člověku, nebo řečeno jinými slovy: nemáme-li být i v budoucnosti společností ubohých pokrytců, kteří se sice rozhořčují nad porušováním lidských práv v zahraničí, ale nečinně přihlížejí k zabíjení počatých dětí vlastního národa, případně toto zabíjení omlouvají, nebo se na něm dokonce aktivně podílejí, musí být odmítnuty a zakázány všechny prostředky a způsoby, kterými se toto zabíjení děje. Toto je ovšem úkol, který značně přesahuje hranice rezortu MZ. Proto může být úspěšně vyřešen jen Parlamentem ČR.

Jak dosáhnout tohoto cíle? Podle mého názoru především trvalým úsilím o přijetí zákona na ochranu lidského života ve všech jeho fázích, s odvoláním na nezpochybnitelný přírodovědecký poznatek počátku existence lidského jedince v okamžiku oplození. MZ by mělo požadavek na přijetí tohoto zákona všemožně podporovat.

Zavedení nového prostředku k provádění umělých potratů z iniciativy MZ by naopak vedlo k dalšímu oslabení úcty k lidskému životu v naší společnosti a s ohledem na současné přírodovědecké poznatky z více oborů lékařské vědy by bylo výsměchem lidskosti a spravedlnosti.

V Trutnově 19. srpna 1995

Miroslav Mědílek
Na struze 119/3
541 01 Trutnov

Spol. LIKVIDACE LEPRY PRAHA

uskuteční **25. září v 18.40 hod.** v katedrále sv. Václava v Olomouci přednášku s videopromítáním a diapositivy Dr. Ruth Pfau a Dr. Kunatha o léčbě malomocných v misiích v Pákistánu (s překladem).

Drazí nemocní,

dnes Vám vedu velice vzácnou návštěvu – samotnou královnu. Ano – Královnu posvátného růžence! Po celý měsíc říjen chce být s Vámi, ve dne v noci sedět u Vaší postele, s Vámi bdít a zahánět Vaši úzkost a strach. Modlíte se rádi růženec? To je otázka – namítnete. A přece! Někdo jej považuje jen za takové mechanické odřikávání, nedůstojné myšlicího člověka. Jinému zas to stálé opakování nic neříká a proto je odmítá. Víte, podle mne nesmíme přistupovat k růženci s rozumem, ale srdcem. Milujícím srdcem! Vzpomeňte si na své dětství, jak jste se všim vždycky utíkali k mamince. Ať už jste něco dostali, nebo jste něco provedli a ona Vám odpustila a ani jste za to nebyli tak moc bití; nebo jste ji prosili o něco, co jste si velice přáli. Dovedete si to ještě vybavit? Vrhli jste se jí do náručí, chytli ji kolem krku a mezi polibky neustále opakovali: „Ty jsi moje nejhodnější, nejlepší mamincečka, ty se už na mne nehněváš, já Tě mám moc ráda, já už budu vždycky hodná.“ Anebo: „Ty moje zlatá maminko, prosím, prosím, dala bys mi to? Já budu hodná, budu Ti pomáhat, vůbec nebudu zlobit, prosím, prosím, moc prosím!“ A tak pořád dokola, až nakonec Vaše maminka Vás pohladila, políbila a podívala se na Vás s takovou láskou, že Vám bylo blaze. A to je pro mne modlitba růžence. Stulit se do náruče nebes-

ké Matky a neustálým opakováním andělského pozdravení jí otevřít své srdce. I když mi vidí až na dno mé duše, přesto jí všechno svěřuji, jako by to bylo jen mé tajemství. Taková naprostá důvěra vždycky těší a odzbrojuje. I nebeskou Matku a jejího Syna. Často si nemocní postesknou, že se nikdy růženec nedomodlí. Někdy se ztratí... Nevadí, moji drazí. Myslíte, že když dítě sedí matce na klíně a povídá si s ní a najednou si opře hlavičku a usne, že se snad matka hněvá? Jak by mohla! Je šťastná, že má své dítě u sebe a téměř ani nedýchá, jen aby je nevbudila. Stejně tak i Panna Maria – je šťastná, že jsme u ní. Neboť každá modlitba sv. růžence znamená být v náručí Matky Boží, být pod její ochranou, být v bezpečí. A když nás rytmsu opakovaných Zdrávasů někdy ukolébá až k spánku – nebojte se a klidně spocívejte pod touto ochranou. Budeme se tedy tento měsíc ještě vroucněji a upřímněji modlit růženec a svěřovat v něm Matce Boží všechny své bolesti a utrpení; i bolesti a utrpení těch kolem nás. Nezapomeneme ani na misie, kterým měsíc říjen také patří, a zejména předposlední říjnovou neděli své modlitby za ně zesílíme. Hlavně však budeme vroucně myslet na všechny ty, kteří vůbec ani nevědí, že mají takovou Matku a Pomocnici.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Hlas básníka - křesťana z let umlčení

V nové edici poezie Asyl, která navazuje na stejnojmennou předlistopadovou řadu samizdatové České expedice, vychází nyní jako 2. svazek sbírka veršů našeho předního křesťansky orientovaného básníka Ivana Slavíka pod názvem „Ke komu“. Je to jedna z dalších splátek na dluh básníkovi hluboké vnitřní zkušenosti, jehož tvorba se dostávala ke čtenářům v minulých desetiletích jen velmi sporadicky a v okleštěné formě.

Verše sbírky vznikly na přelomu k padesátým letům a na jejich začátku, v době, kdy psal Jan Zahradníček svou poému „Znamení moci“, v „režných dnech z pytlovní vody nasáklé“. V letech zpronevěr a zrad, kdy se ustavovalo „království ničeho“. Stejně jako Jan Zahradníček zkoumá i Ivan Slavík postavení básníka a člověka „v čase vymeteném“, kdy se zdá, že „za chvíli nebude už čas“. Jako starozákonní Job volá básník k Bohu, který otálí potrestat ty, kteří činí,

jako by Boha nebylo. Ale ani v té obludně zlé době bezpráví, Isti a křivd na Duchu nepropadá básník zoufalství, neboť vedle světa, který je „podoběn peklu jako vejce vejci“, vidí „svět neviditelný“, „svět živého Boha spravedlivého, který jest“. V „čase nemilování“, za „tmy černější než noc“ pozvedá básník svůj hlas k modlitbě: „Pane, sešli anděla lásky své / ať požne plamenem milování / co z lásky není / a z Ducha Tvého / Amen.“

Hlas Ivana Slavíka je v české poezii hlasem velké křesťanské naděje. Neměli by jej přeslechnout ani dnešní křesťané, zvláště ti mladí, které volá k odpovědnosti za veškeré dílo tohoto světa.

Knihu si lze objednat na adrese: Česká expedice Jihozápadní III/14 141 00 Praha 4 - Spořilov

Ing. František Rafaja

IZRAEL – EGYPT
ŘECKO – RODOS – KYPR
10.11. – 28.11.95

naposledy
za mimořádnou cenu
16.900,- Kč!!!

Autobusem a lodí přes Středo-
zemní moře do Svaté země
a na Sinaj
Ubytování na lodi, v Izraeli
a na Sinaji, část. polopenze,
komplet doprava s poplatky,
víza, průvodce, duchovní
doprovod.

Inf. a přihlášky: Avetour – Jiří
Chválek, Družstevní 995,
518 01 Dobruška
tel. 0443/21929

AVETOUR
DO MEDŽUGORJE

ve dnech 10.10. – 17.10.95

Cena – 1.700,- Kč

Jiří Chválek, Družstevní 995
518 01 Dobruška
tel. 0443/21929

Charita Veselí nad Moravou
přijme do charitní lékárny
sv. Lukáše **magistry farmacie**
(I. atestace) a **laborantky**.

Informace na telefonu
0631/322213 nebo přímo na
adrese Masarykova 136, Ve-
selí nad Moravou, 698 01.

Arcibiskupské gymnázium
(AG) v Kroměříži

přijme ihned muže, kteří
mají zájem o civilní službu, pro
tyto pomocné práce:

1. údržba HW a SW počítačů
školy
2. zpracování stavební výkresové
dokumentace areálu AG
3. údržbářské práce ve škole

Zájemci hlase se na adrese
školy: AG, Pilařova 2, 767 01
Kroměříž.

EXERCICIE PRO ROZPOZNÁNÍ
DUCHOVNÍHO POVOLÁNÍ PRO
MLADÉ MUŽE

21. 9. – 24. 9. 1995

MILES JESU: Kamenná 59, Brno
639 00,
tel.:(05)4321 5265

Sdružení pro obnovu poutního místa
P. Maria Pomocná u Zlatých Hor (Mariahilf bei Zuckmantel)
vás srdečně zve na

SLAVNOST POSVĚCENÍ KOSTELA
NA OBNOVOVANÉM POUTNÍM MÍSTĚ
PANNY MARIE POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR

Kostel bude zasvěcen
Panně Marii Ochránkyni života.

Duchovní odkaz slavnosti:

**„Respektuj, chraň, miluj život a služ každému
lidskému životu. Jen na této cestě najdeš sprave-
dlnost, rozvoj, pravou svobodu, mír a štěstí.“**

(Encyklika Evangelium vitae)

PROGRAM SLAVNOSTI:

V předvečer, v pátek 22. září 1995:

- **ve 21 hodin** - Noční křížová cesta - sraz u prvního zastavení křížové cesty (poblíž rekreačního střediska Bohema a odtud pěšky asi 4 km k poutnímu kostelu. Koná se za zdravotníky, kteří spolupracují na potratech.

- **ve 23 hodin** - V areálu poutního kostela. Ukončení křížové cesty a společná modlitba kompletáře.

V den slavnosti, v sobotu 23. září 1995:

- **v 10 hodin** - Začátek křížové cesty po stejné trase jako v noci. Křížová cesta se koná za rodiče dětí, které se nesměly narodit.

- **ve 12,30 hodin** - V areálu poutního chrámu. Modlitby a zpěvy v českém, polském a německém jazyce. Informace o činnosti iniciativ na ochranu nenarozeného života v ČR, informace o průběhu a dokončení obnovy poutního místa. Zpívání dětí a mládeže. Po celou tuto dobu bude možnost k přijetí SVÁTOSTI SMÍŘENÍ.

- **v 15 hodin** - Slavná mše svatá, jejíž součástí bude svěcení poutního kostela mons. Janem Graubnerem, arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským. Svou účast rovněž přislíbil apoštolský nuncius mons. Giovanni Coppa.

Kyvadlová autobusová doprava z města bude zajištěna od 13 hodin. Nejnutnější občerstvení zajištěno.

Veškeré další informace na tel. 0645/8395, 0645/4152 nebo 0645/2370.

Pořadatelé prosí o modlitby za naplnění duchovního odkazu poutě i za zdar celého díla obnovy. Děkují rovněž všem dobrodincům za jejich materiální i duchovní pomoc a podporu.

**Zveme vás tedy do Zlatých Hor k modlitbám
za ochranu života od početí až do přirozené smrti.**

RŮŽENCOVÁ SLAVNOST U DOMINIKÁNŮ
V UHERSKÉM BRODĚ

sobota 30. září

- 15.⁰⁰ hod. uvítání poutníků a příležitost svátosti smíření
- 16.⁰⁰ hod. mše svatá
- 17.³⁰ hod. světelný průvod z farního do klášterního kostela
- 18.³⁰ hod. pontifikální mše sv. celebruje Mons. Josef Hrdlička
- 20.⁰⁰ hod. duchovní program
- 23.⁰⁰ hod. mše svatá pro mládež

neděle 1. října

- 6.⁰⁰ hod. mše svatá
- 7.³⁰ hod. mše svatá
- 9.⁰⁰ hod. slovenská mše svatá
- 10.³⁰ hod. slavností bohoslužba na prostranství za kostelem: hlavní celebrant Mons. Giovanni Coppa, apoštolský nuncius v ČR
- 14.⁰⁰ hod. růžencové kázání
- 15.⁰⁰ hod. mše svatá kněžského semináře
- 16.⁰⁰ hod. litanie a rozloučení s poutníky

Srdečně zvou dominikáni z Uherského Brodu.

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
